



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **Ing. S. G.**, zastoupený Mgr. et Mgr. Kamilou Mesiarkinovou, advokátkou se sídlem Orlí 36, Brno, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Brně**, se sídlem Moravské nám. 1, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 4. 2015, č. j. 62 A 25/2013 - 109,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 23. 4. 2015, č. j. 62 A 25/2013 - 109, byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Brně (dále jen „inspektorát“) ze dne 11. 2. 2013, č. j. ZKI-O-127/699/2012, jímž bylo (pouze formulačně) změněno rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Zlínský kraj, Katastrálního pracoviště Zlín (dále jen „katastrální úřad“) ze dne 11. 10. 2012, č. j. OR-118/2012-705-14, kterým nebylo vyhověno žádosti stěžovatele o opravu chyby v katastru nemovitostí podle ust. § 8 odst. 1 zákona č. 344/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální zákon“).

Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že ve věci již rozhodl rozsudkem ze dne 12. 6. 2014, č. j. 62 A 25/2013 - 64, který Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti inspektorátu zrušil rozsudkem ze dne 13. 11. 2014, č. j. 7 As 119/2014 - 53, v němž vyslovil závazný právní názor, že v daném případě se nejedná o chybu ve smyslu ust. § 8 katastrálního zákona. Po opětovném posouzení dospěl krajský soud ve shodě s Nejvyšším správním soudem opět ke stejnému závěru, že v dané věci nebyly splněny

podmínky pro provedení opravy chyby v katastru tak, jak požadoval stěžovatel. Listinným podkladem pro vyznačení pozemku p. č. 1157/4 - komunikace byly výkazy změn č. 42/1969 a č. 60/1970, jejichž podkladem byly výsledky zeměměřičských činností orgánů geodézie a kartografie – náčrt č. I/1969 a geometrický plán ze dne 12. 11. 1970. Z tohoto pozemku následně vznikly pozemky p. č. 1157/6 a p. č. 1157/8 ostatní komunikace, které rovněž nejsou vedeny v rozporu s podkladovými listinami. Stav nyní evidovaný v katastru nemovitostí a čísla parcel je výsledkem procesu digitalizace, ke které došlo v roce 1997. V rámci digitalizace došlo pouze k převodu pozemků ze zjednodušené evidence do katastru nemovitostí. Inspektorát porovnal původní zápisy a stávající operát a správně neshledal, že by došlo k chybě ve smyslu ust. § 8 katastrálního zákona.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost. Podle jeho názoru došlo k chybě ve smyslu ust. § 8 katastrálního zákona, k čemuž poukázal na rozhodnutí ministerstva životního prostředí ze dne 16. 12. 1991, č. j. 772/2206/91-28-Ga, resp. na stav zachycený na listu vlastnictví č. 663 ze dne 18. 9. 1995 a na následné údaje evidované v katastru po provedené digitalizaci. Podle stěžovatele listinným podkladem pro vyznačení pozemku p. č. 1157/4 do katastru nemovitostí nebo pro jeho zakreslení do katastrální mapy, nemůže být výsledek zeměměřičských činností orgánů geodézie a kartografie. Poukázal i na to, že výkaz změn č. 60/1970 nebyl odsouhlasen právní předchůdkyní stěžovatele. Krajský soud navíc opomíjí skutečnost, že položka výkazu změn č. 60/1970 byla zrušena jako nezákonná citovaným rozhodnutím ministerstva životního prostředí ze dne 16. 12. 1991. Stěžovatel také poukazoval na nesprávný zápis druhu pozemku p. č. 1157/4 – komunikace do katastru nemovitostí a na dotčení na vlastnických právech v důsledku zápisu předmětného druhu pozemku. Stěžovatelova právní předchůdkyně nikdy neudělila souhlas ke zřízení komunikace na předmětném pozemku, přičemž v daném územním prostoru se nachází i jiná veřejná komunikace (na pozemku p. č. 3532). Stěžovatel rovněž poukázal na nesprávnou výměru pozemku p. č. 1157/4 a na vady při digitalizaci. Podle jeho názoru došlo i k nesprávnému vymezení předmětu správního a soudního řízení. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 8 odst. 1 katastrálního zákona opraví katastrální úřad na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu chybné údaje katastru, které vznikly a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru; b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem. Podle ust. § 8 odst. 2 katastrálního zákona pak katastrální úřad opraví chybné údaje katastru, které vznikly nesprávnostmi v listinách, podle nichž byly zapsány, na základě opravy listiny provedené tím, kdo listinu vyhotovil nebo kdo je oprávněn opravu listiny provést.

Podle obsahu správního spisu stěžovatel podal dne 27. 4. 2012 u katastrálního úřadu návrh na opravu chyby v katastrálním operátu, protože pozemky p. č. 1157/6 a 1157/8

pokračování

v k. ú. H. přesto, že nebyly uvedeny ve výpisu z listu vlastnictví ze dne 18. 9. 1995, jsou uvedeny na výpisu z listu vlastnictví ze dne 20. 12. 2011, a dožadoval se „zrušení“ citovaných pozemků. Uvedené pozemky měly vzniknout rozdělením pozemku p. č. 1157/4, který není uveden ve výpisu z listu vlastnictví ze dne 18. 9. 1995. Katastrální úřad požadovanou opravu neprovedl, o čemž vyrozuměl stěžovatele oznámením, které mu bylo doručeno dne 23. 5. 2012. Poučil přitom stěžovatele, že sdělí-li do 30 dnů od doručení oznámení, svůj nesouhlas, zahájí katastrální úřad řízení ve smyslu ust. § 8 odst. 5 katastrálního zákona. Na toto oznámení reagoval stěžovatel podáním ze dne 10. 6. 2012, ve kterém vyjádřil nesouhlas s doručeným oznámením. O tomto podání rozhodl katastrální úřad rozhodnutím ze dne 11. 10. 2012, č. j. ZKI-O-127/699/2012, kterým nebylo vyhověno žádosti stěžovatele o opravu chyby v katastru nemovitostí. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, o kterém rozhodl inspektorát napadeným rozhodnutím. Inspektorát vyslovil souhlas se závěry katastrálního úřadu a uvedl, že podle údajů katastru nemovitostí byl v letech 1969 a 1970 do operátu evidence vyznačen podle skutečného stavu v terénu pozemek p. č. 1157/4 a technickými podklady byly výsledky zeměměřických činností (náčrt č. I/1969) a geometrický plán ze dne 12. 11. 1970 (č. zak. 761-046/70/605). Podle geometrického plánu ze dne 25. 9. 1996, č. 539-1154/96, katastrální úřad části pozemku p. č. 1157/4 i části okolních pozemků, zapsal jako samostatné pozemky s parcelními čísly. Z obsahu rozhodnutí ministerstva životního prostředí ze dne 16. 12. 1991 podle inspektorátu nevyplývá, že by měl katastrální úřad v katastrálním operátu vyznačit změnu spočívající ve výmazu pozemku p. č. 1157/4, neboť předmětem rozhodování bylo pouze zrušení rozhodnutí o vyvlastnění části pozemku p. č. 1160/1. Části tohoto původního pozemku jsou evidovány ve vlastnictví právní předchůdkyně stěžovatele, a to na základě rozhodnutí o dědictví ze dne 13. 3. 1981 jako pozemky p. č. 1157/6 a 1157/8. Další části původního pozemku p. č. 1157/4 jsou evidovány u různých vlastníků a také obce H. V roce 1997 v rámci digitalizace souboru popisných informací katastrální úřad části pozemku p. č. 1157/4, jakož i části pozemků ve zjednodušené evidenci p. č. 1182/2, 1160/1, 1161/2, 1160/2 a 1164 – původ pozemkový katastr, zapsal do katastrálního operátu jako samostatné pozemky s parcelními čísly podle katastru nemovitostí. Předcházející zápisy odpovídají zápisům po digitalizaci. Proto inspektorát uzavřel, že zápisy v katastru nevznikly omylem ve smyslu ust. § 8 odst. 1 katastrálního zákona.

Proti tomuto rozhodnutí inspektorátu podal stěžovatel žalobu, o které rozhodl krajský soud rozsudkem ze dne 12. 6. 2014, č. j. 62 A 25/2013 – 64 tak, že rozhodnutí inspektorátu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Podle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v tomto rozsudku nelze v řízení o opravě chyby v katastru napravovat chyby, které jsou nejasné či sporné, vzniklé například v důsledku protichůdného obsahu listin. Smyslem řízení o opravě chyby, jsou-li pro provedení opravy splněny zákonné podmínky, je uvedení evidovaných údajů do souladu se skutečným obsahem listin, které má katastrální úřad k dispozici. Toto restriktivní pojetí pravomoci katastrálního úřadu vyplývá z toho, že se jedná o správní orgán provádějící pouze evidenci na základě předložené listiny a nikoliv orgán povolaný k přezkumu její pravosti či správnosti. Možnosti katastrálního úřadu ve vztahu k opravě zřejmým omylem vzniklých chyb jsou limitovány také během času a s ním přicházejícími objektivními skutečnostmi. Opravu chyby nelze realizovat, pokud byla překryta novým zápisem, který již stejný omyl nevykazuje. Nesoulad údajů obsažených ve staré a nové evidenci neznamená existenci

zřejmého omylu ve smyslu ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona (srv. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 - 107 a ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 22/2013 - 26). V souladu s judikaturou dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že předmětnou situaci nelze podle Nejvyššího správního soudu řešit v řízení podle § 8 katastrálního zákona. Krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem znovu o žalobě rozhodl.

Krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že stěžovatel se domáhal, aby byly zrušeny pozemky p. č. 1157/6 – komunikace a p. č. 1157/8 – komunikace. V katastru nemovitostí byl podle stěžovatel nesprávně evidován již původní pozemek evidovaný jako p. č. 1157/4 – komunikace. Svoji žádost stěžovatel opíral zejména o rozhodnutí ministerstva životního prostředí ze dne 16. 12. 1991, č. j. 772/2206/91-28-Ga, kterým bylo zrušeno vyvlastnění pozemku p. č. 1160/1 M. G. a o výpis z listu vlastnictví č. 663 ze dne 18. 9. 1995. Podle krajského soudu institut opravy chyby v katastru nemovitostí nemůže sloužit k řešení sporných právních vztahů, ať už práva soukromého nebo práva užívání komunikace ve smyslu práva veřejného. Listinným podkladem pro vyznačení pozemku p. č. 1157/4 – komunikace byly v minulosti výkazy změn č. 42/1969 a č. 60/1970, jejichž podkladem byly výsledky zeměměřičských činností orgánů geodézie a kartografie – náčrt č. I/1969 a geometrický plán ze dne 12. 11. 1970, č. z. 761-046/70/605. V dané věci tedy nedošlo k tomu, že by pozemky p. č. 1157/6 a p. č. 1157/8 způsob využití ostatní komunikace, byly v katastru nemovitostí vedeny v rozporu s podkladovými listinami. Při zapsání těchto pozemků vyčleněných z původního pozemku p. č. 1157/4 – komunikace tak nemohlo dojít ke zřejmému omylu či nepřesnosti ve smyslu ust. § 8 zákona o katastru nemovitostí. Katastrální úřad v rámci digitalizace v roce 1997 původní pozemek ze zjednodušené evidence zapsal na list vlastnictví M. G. v částech odpovídajících jejímu vlastnictví jako parcely s druhovým určením a zobrazil je v katastrální mapě. Stav nyní evidovaný v katastru nemovitostí je výsledkem procesu digitalizace. Inspektorát porovnal původní zápisy evidence podle výpisu na listu vlastnictví ze dne 18. 9. 1995 a stávající operát a dospěl k závěru, že pozemky p. č. 1164/2, p. č. 1157/8 a p. č. 1164 dohromady odpovídají původnímu pozemku p. č. 1164, pozemky p. č. 1157/5, p. č. 1161/2 a p. č. 1157/8 dohromady odpovídají původnímu pozemku p. č. 1160/2 a pozemky p. č. 1160/1, p. č. 1160/4 a p. č. 1157/8 dohromady odpovídají původnímu pozemku p. č. 1160/1 ve vlastnictví M. G. Pokud stěžovatel požadoval opravu výměry pozemku p. č. 1160/1 na 1.160 m², je zjevné, že se dovolává výměry původního pozemku (tedy p. č. 1160/1, která byla větší a nyní se skládá ze tří pozemků) a nikoli zřejmého omylu či nepřesnosti při zápisu výměry nového pozemku v katastru nemovitostí. Inspektorát vysvětlil, že součet výměr tří parcel tvořících původní pozemek p. č. 1160/1 je dokonce nyní o něco větší. U původního pozemku p. č. 1160/1, který měl podle výpisu z listu vlastnictví z roku 1995 výměru 1.160 m², je nyní evidována výměra 1.214 m². Není sporu o tom, že přes nesouhlas právních předchůdců M. G., MNV H. usiloval o vybudování nové cesty a o převedení pozemků ve prospěch ZD Slušovice, a to dokonce protiprávním vyvlastněním části pozemku M. G. (části jejího pozemku p. č. 1160/1), která byla součástí cesty p. č. 1157/4. V tomto ohledu se však M. G. domohla nápravy, což je doloženo rozhodnutím ministerstva životního prostředí ze dne 16. 12. 1991, č. j. 772/2206/91-28-Ga.

pokračování

V dané věci již Nejvyšší správní soud vyslovil závazný právní názor ve vztahu ke stěžejní sporné otázce a krajský soud ho beze zbytku respektoval. Se závěry krajského soudu, resp. správních orgánů, se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje, neboť mají oporu ve správním spisu a právní úpravě. S ohledem na ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle něhož je kasační stížnost nepřipustná v části, v níž se stěžovatel domáhá řešení otázek v předešlém řízení před Nejvyšším správním soudem již jednou věcně přezkoumaných (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2005, č. j. 7 Azs 338/2004 - 106, ze dne 29. 1. 2013, č. j. 8 Afs 7/2012 - 32, a usnesení ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 7/2012 - 32 a ze dne 8. 7. 2008 č. j. 9 Afs 59/2007 - 56), se Nejvyšší správní soud nezabýval otázkami, které již byly Nejvyšším správním soudem posouzeny.

Nejvyšší správní soud se proto zabýval námitkami, které nebyly posuzovány v jeho předchozím rozsudku. Nejvyšší správní soud předně uvádí, že podle jeho názoru nebyl předmět správního řízení vymezen v rozporu s jeho žádostí o zahájení řízení, jak tvrdil v kasační stížnosti. Jak vyplývá ze správního spisu, stěžovatel podal katastrálnímu úřadu žádost o odstranění chyby v katastru nemovitostí, kterou spatřoval v tom, že pozemky p. č. 1157/6 a 1157/8, ačkoliv nebyly uvedeny ve výpisu z listu vlastnictví ze dne 18. 9. 1995, byly uvedeny na výpisu z listu vlastnictví ze dne 20. 12. 2011. Katastrální úřad se touto žádostí zabýval a požadovanou opravu neprovedl, o čemž vyrozuměl stěžovatele oznámením ze dne 17. 5. 2012. Požadovaná oprava chyby byla rovněž předmětem rozhodnutí katastrálního úřadu ze dne 11. 2. 2013 a stejně tak napadeného rozhodnutí inspektorátu. Podle Nejvyššího správního soudu tak správní orgány respektovaly vymezený předmět řízení.

Namítal-li stěžovatel, že položka výkazu změn č. 60/1970 byla zrušena jako nezákonná rozhodnutím ministerstva životního prostředí ze dne 16. 12. 1991, č. j. 772/2206/91-28Ga, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tímto rozhodnutím nedošlo ke zrušení předmětné položky. Tímto rozhodnutím bylo zrušeno rozhodnutí o vyvlastnění části pozemku p. č. 1160/1. Řízení o vyvlastnění a řízení o opravě chyby se diametrálně liší. Každé z těchto řízení má jiný účel, probíhá podle jiného právního předpisu, jsou v něm posuzovány jiné otázky atp. Za chybu ve smyslu ust. § 8 katastrálního zákona nelze považovat ani to, že výkaz změn č. 60/1970 nebyl odsouhlasen právní předchůdkyní stěžovatele, resp. uživatelem předmětného pozemku. Názor zastávaný stěžovatelem by vedl k tomu, že v řízení podle ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona by bylo možno řešit všechna pochybení správních orgánů. V tomto řízení se však mohou pouze opravit chybné údaje katastru, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru. Účelem tohoto řízení není napravovat případné nezákonnosti v postupu správního orgánu. Existenci chyby ve smyslu citovaného ustanovení nelze dovozovat ani z toho, že v roce 1995 bylo zahájeno opakované vyvlastňovací řízení, které bylo následně Okresním úřadem ve Zlíně zastaveno. Zahájení vyvlastňovacího řízení a jeho následné zastavení nemá relevanci ve vztahu k opravě chyby v katastru nemovitostí. Správní orgán i krajský soud se přitom podrobně vyjádřily i ke změnám výměr předmětných pozemků a jejich závěry mají oporu ve správním spisu. V tomto ohledu jim rovněž nelze nic vytknout.

Poukazoval-li stěžovatel na nesprávné zapsání druhu a způsobu využití pozemků p. č. 1578/4 a p. č. 1157/8, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že požadovanou změnu nelze v řízení podle ust. § 8 katastrálního zákona provést. Správní orgán stěžovatele poučil,

jakým způsobem lze změnu těchto údajů provést. Např. ve sdělení katastrálního úřadu ze dne 4. 6. 2010, ve kterém byl vyrozuměn o tom, že zápis změny druhu pozemku se provádí podle ust. § 6 odst. a) katastrálního zákona. Namítal-li stěžovatel, že jeho právní předchůdkyně neudělila souhlas se zřízením komunikace na pozemku p. č. 1578/4, je třeba uvést, že tato otázka nemůže být v řízení ve smyslu ust. § 8 katastrálního zákona řešena. Souhlas se vyžaduje např. v případě deklarace veřejně přístupné účelové komunikace (§ 7 zákona č. 13/1997 Sb., ve znění pozdějších předpisů; dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Takovou komunikaci lze prohlásit pouze při splnění následujících podmínek: v terénu zřetelná cesta sloužící dopravě, která spojuje jednotlivé nemovitosti pro potřeby jejich vlastníků nebo spojuje tyto nemovitosti s ostatními pozemními komunikacemi, existence souhlasu vlastníka s užíváním cesty a konečně nutná komunikační potřeba, resp. neexistence přístupu po jiné veřejně přístupné účelové komunikaci. Prohlásit takovou komunikaci lze v režimu ust. § 142 správního řádu. Předmětem soudního přezkumu v dané věci však není rozhodnutí ve smyslu ust. § 142 správního řádu, ale podle ust. § 8 katastrálního zákona. Každé z těchto řízení slouží k jinému účelu, je vedeno jiným správním orgánem ap. Jak vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2011, č. j. 2 As 44/2011 - 99, publikovaný pod č. 2370/2011 Sb. NSS, či ze dne 31. 10. 2012, č. j. 5 As 62/2011 - 61, orgánem, který má pravomoc závazně určit, zda se na daných pozemcích nachází veřejně přístupná účelová komunikace ve smyslu ust. § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, či nikoliv, je výlučně příslušný silniční správní úřad v řízení o určení právního vztahu podle ust. § 142 správního řádu. Pro danou věc, ve které se posuzuje pouze existence chyby ve smyslu ust. § 8 katastrálního zákona, je irelevantní i tvrzení stěžovatele, že se v daném územním prostoru nachází komunikace umístěná na pozemku p. č. 3532. Z tohoto důvodu nebylo nutno vyžádat ani vyjádření právního nástupce obce H. za účelem prokázání zákonnosti zápisu druhu předmětného pozemku jako komunikace do katastru nemovitostí, zkoumat, zda tento subjekt usiloval o vznik komunikace, resp. zkoumat, zda některé části pozemku p. č. 1157/4 jsou fakticky nevhodné pro využití jako veřejně užívané komunikace z důvodu jejího umístění v geologicky nestabilním území, jak rovněž tvrdil stěžovatel. Stejně tak je pro věc irelevantní, na základě jakého titulu právní předchůdkyně stěžovatele hradila daň z nemovitostí.

Poukazoval-li stěžovatel na dotčení vlastnických práv v důsledku provedení příslušných změn v katastru nemovitostí, takové ochrany je nutno se domáhat u příslušného orgánu. Správní orgán, který vede katastr nemovitostí, nemá pravomoc posuzovat otázky týkající se tvrzeného porušení vlastnického práva, resp. posuzovat sporné právní otázky. Takovou pravomoc nemají ani soudy ve správním soudnictví. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 7 As 187/2012 - 31: *„Je potřeba zdůraznit, že omyl ve smyslu ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona musí být zřejmý, tj. jednoznačně seznatelný. Postupem podle ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona nelze napravit jakýkoliv nesoulad mezi evidovanými údaji a skutečností. Pokud subjekt namítá existenci chyby, která je nejasná nebo sporná, může se ochrany svých práv domoci především u civilních soudů, například cestou žaloby na určení existence jím tvrzeného práva [ust. § 80 písm. c) o. s. ř.]. Závěr o tom, že tvrzená chyba v údajích evidovaných v katastru nemovitostí není zřejmým omylem, tedy sám o sobě nemůže být považován za odmítnutí spravedlnosti. Subjekt dotčený touto chybou má vždy otevřenu cestu, jak se u soudu domoci věcného přezkumu toho, zda mu dané právo svědčí či nikoliv. Je přitom na něm, aby správně vyhodnotil, pro který*

pokračování

procesní postup jsou splněny zákonné podmínky.“ Dále v rozsudku ze dne 24. 4. 2013, č. j. 7 As 131/2012 - 32, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „(ř)ízení o opravě chyb v katastrálním operátu slouží k uvedení údajů katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin. Opravou má být pouze dosaženo souladu mezi evidovanými a skutečnými údaji. Katastrální úřad tak posuzuje toliko soulad zakreslení hranice v katastrální mapě s podklady, které má k dispozici, a za stav katastru a v něm uvedené údaje odpovídá.“ Předpokladem opravy chybného údaje katastru podle ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona je tedy existence rozporu mezi údají katastru a listinami založenými ve sbírce listin. Katastrální úřad při opravě chybného údaje katastru nemůže vybočit ze své evidenční role a při rozhodování o opravě chybného údaje fakticky nalézat právo. To přísluší pouze soudům v občanskoprávním řízení. Proto katastrální úřad může v řízení o opravě chyby katastru činit jen základní a jednoduché právní úvahy vycházející z obsahu jím zkoumaných listin a nemůže řešit sporné právní otázky (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 90/2012 - 65, či ze dne 28. 8. 2014, č. j. 7 As 39/2013 - 23). Poukazoval-li pak stěžovatel na vady v procesu digitalizace, konstatuje Nejvyšší správní soud, že takovými námitkami se krajský soud nemohl zabývat, neboť stěžovatel tyto námitky uplatnil až po uplynutí lhůty pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Krajský soud proto nepochybil, pokud se jimi nezabýval.

Ze všech výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ust. § 109 odst. 2 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a inspektorátu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu